

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **JUDr. O. K.**, zastoupeného JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Praha 8, Sokolovská 22, proti žalovanému **Policejnímu prezídiu Policie České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2007, č. j. 7 Ca 176/2004 - 37,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2007, č. j. 7 Ca 176/2004 - 37, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2004, č. j. PPR-166-6/SŘI-SOU-2003 (dále jen „napadené rozhodnutí“), nebylo ve smyslu § 42j odst. 3 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), vyhověno žádosti žalobce o likvidaci nepravdivých osobních údajů. Toto rozhodnutí napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Městský soud žalobu jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 21. 9. 2007, č. j. 7 Ca 176/2004 - 37, zamítl.

V odůvodnění napadeného rozsudku, dříve, než městský soud přistoupil k právní argumentaci, uvedl plná znění právních předpisů, k nimž při rozhodování přihlédl (§ 42d, § 42g odst. 1 a 4, § 42i odst. 1, § 42j odst. 2 a 4 zákona o policii). Z obsahu citovaných ustanovení pak dovodil, že problematiku shromažďování osobních údajů upravuje zákon o

policii komplexně. Ke shromažďování informací přitom dochází bez souhlasu dotčených osob, jak mj. vyplývá i z vymezení účelu policie ve státě. Přestože městský soud s žalobcem souhlasil v tom směru, že ochrana soukromí a presumpce neviny je naprosto nezbytným atributem právního státu a všichni ji musí v co největší míře dodržovat, zároveň vycházel z toho, že se v dané věci nejedná o informace komukoli veřejně přístupné. Tyto informace, byť obsahují i osobní údaje o žalobci, vede policie pro své potřeby, a proto nelze jednoznačně říci, že jejich uchováváním jsou výše jmenovaná práva ohrožena. Městský soud se dále v rozsudku zabýval vymezením pojmu *trestní řízení*, z jehož ustanovení § 42g odst. 1 zákona o policii vychází. Uvedl, že s vymezením *trestního řízení* tak, jak je predestřel žalobce, lze v zásadě souhlasit, nicméně nelze přehlédnout, že zákon o policii podává širší zákonné vymezení zpracování údajů, než je pouhé vedení *trestního řízení*, resp. shromažďování informací pouze pro případ, dojde-li alespoň k zahájení *trestního řízení*. V tomto závěru městský soud odkázal na návěti § 42g odst. 1 zákona o policii. Zpochybnil sice, zda legislativní zkratka *plnění úkonů policie v souvislosti s trestním řízením* je přesná a precizně formulovaná, jestliže § 12 odst. 10 *trestního řádu* *trestní řízení* definuje úžeji, avšak i přes tuto nepřesnost je, dle jeho názoru, zřejmé, že policie je oprávněna zpracovávat osobní údaje i tehdy, pokud tato její činnost neskončí *trestním řízením* vedeným proti konkrétní osobě. Otázka, zda v případě nezahájeného *trestního stíhání* má pro policii taková informace smysl, však je podle městského soudu za současné právní úpravy pouze teoretická, neboť zákon toto oprávnění policii svěřuje a je tak pouze na její úvaze, jak bude s informacemi dále pracovat. Smysl této zákonné úpravy dle městského soudu spočívá např. v tom, aby při posuzování určitého skutku, který nebyl *trestným činem* sám o sobě, mohlo být přihlédnuto k jinému skutku, který také sám o sobě *trestným činem* nebyl. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného městský soud uvedl, že jeho odůvodnění sice je velice stručné, ale je v něm uvedeno, z jakého důvodu je žalobce v tomto informačním systému uveden a z jakého důvodu žalovaný žádosti nevyhověl, stejně jako je zde uveden i účel informačního systému. Městský soud uznal, že v odůvodnění mohlo být zmíněno, zda policie splnila svou povinnost prověřovat osobní údaje (§ 42i odst. 1 zákona o policii), avšak neuvedení této skutečnosti nepřezkoumatelnost nezakládá.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující (posuzováno dle obsahu) na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Podle stěžovatele je pro posouzení žádosti o likvidaci osobních údajů v informačním systému policie klíčové nikoli to, *jak* je s celým informačním systémem nakládáno, ale *co* je o stěžovateli v tomto systému uvedeno. Má přitom za nepochybné, že do tohoto systému musí být zaneseny všechny úkony, které policie ve vztahu ke konkrétním osobám prováděla, a to i v případě, že nedošlo k zahájení *trestního řízení*. Pokud by stěžovatel přistoupil na názor zastávaný městským soudem, musí být zjevné, v jakém postavení se nachází osoba nebo k jakému stádiu se vztahuje konkrétní skutek, pro který byla tato osoba vyšetřována a sledována, či jakýmkoli jiným způsobem v rámci zájmu policie monitorována a označena. V daném konkrétním případě tak měla policie přezkoumat, proč právě tento konkrétní údaj o stěžovateli je pro policii a její další činnost potřebný a proč by došlo k ohrožení plnění jejich úkolů, byl-li by z informačního systému vymazán (tj. měla uvést, jaký konkrétní skutek, jednání či prověřování musí být v evidenci

zaneseno, zdali se jedná o vážné podezření nebo zjevné spekulativní trestní oznámení, atp.). Logice této úvahy nasvědčuje i ustanovení § 42i odst. 1 zákona o policii, podle něhož je policie povinna nejméně jednou za tři roky prověřit, jsou-li zpracovávané osobní údaje nadále potřebné pro plnění jejich úkolů, aby bylo zamezeno shromažďování zkreslujících či matoucích informací, případně těch informací, které jen zatěžují systém.

Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem, že vedením informace pouze ve vnitřním informačním systému bez přístupu veřejnosti nemůže dojít k narušení presumpce neviny či porušení ochrany soukromí jednotlivce. S odkazem na ústavní zásady připomíná, že již samo shromažďování informací představuje zásah do jeho osobnostních a základních lidských práv. Přiměřeně principu každého informačního systému je však zjevné, že policie dělá běžné kontroly podle zákona o policii pouze povrchově a vyřazuje ze systému jen informace, u nichž je na první pohled zřejmé, že je již není potřeba uchovávat. Pokud se stěžovatel dožadoval vymazání konkrétního údaje a v napadeném rozhodnutí není uvedeno konkrétně, proč je takový údaj k plnění úkolů policie nutný, resp. proč by jeho vymazání znamenalo ohrožení plnění jejich úkonů, pak je takové rozhodnutí nejen nepřezkoumatelné, ale došlo i k porušení základních zásad správního řízení, neboť nebylo rozhodováno o předmětu věci. Argumentaci prostřednictvím naprosto anonymní informace bez jakékoli informační hodnoty o vztahu stěžovatele k označenému trestnému činu však nepokládá stěžovatel za přezkoumatelné odůvodnění správního rozhodnutí.

Stěžovatel taktéž upozorňuje, že část ústního jednání před městským soudem se nepromítla do odůvodnění rozsudku. V ní měl městský soud dovodit, že stěžovatel mohl díky jednoznačné identifikaci jedacího čísla věci uplatnit své právo nahlédnout do spisu. K tomu stěžovatel namítá, že v žádném právním předpisu nelze najít oporu pro to, aby prověřovaná osoba, na rozdíl od jiných osob zúčastněných na trestním řízení, mohla do spisu nahlédnout. Má zato, že by mu taková žádost byla odmítnuta pro nedostatek právního zájmu. Kromě toho však není důvod, aby tak vůbec činil, jestliže mu zákon o policii dává možnost žádat přezkoumání údajů právě tou cestou, kterou zvolil. V této souvislosti také poukazuje na své zaměstnání advokáta, tedy osoby zúčastněné na množství soudních i správních řízeních proti státu. Má zato, že se nachází v postavení, ve kterém je třeba zvýšeně dbát na ochranu jeho osobních údajů a poukazuje přitom na nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2007, sp. zn. II. ÚS 789/06, v němž Ústavní soud dovodil, že v rámci trestních řízení je běžnou praxí sledovat, odposlouchávat či vyvíjet snahu prostřednictvím represivních orgánů státu proti účastníkům civilního řízení, a to nejenom ve věcech, v nichž je protistranou stát, ale i tam, kde jsou protistranou soukromé osoby. Právě proto by měl být postup žalovaného přezkoumatelný, a nikoli jen vyřízen jedinou větou, která není ničím jiným než opakováním zákonného textu.

Závěrem stěžovatel poukazuje i na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, neboť v něm není uvedeno, proč právě konkrétní věc stěžovatele a konkrétní údaj v žádosti označený je takovým údajem, který musí být v rámci evidence policie uchovávan, protože se jedná o údaj, jehož likvidace by ve smyslu § 42j odst. 4 zákona o policii mohla zapříčinit ohrožení plnění úkonů policie v souvislosti s trestním řízením. Rozdíl v pojmech uvedených v trestním řízení a pojmech upravených zákonem o policii je tak markantní, že jej nelze překlenout výkladem, o nějž se městský soud pokusil. S ohledem na současnou

právní úpravu by neměly být žádné údaje o jakékoliv osobě součástí informačního systému policie s výjimkou pohřešovaných osob.

Žalovaný k podané kasační stížnosti uvedl, že zákon o policii upravuje problematiku shromažďování osobních údajů komplexně. Policie zpracovává osobní údaje na základě zákonného zmocnění (§ 42g odst. 4 zákona o policii) i bez souhlasu osob; přitom je povinna dbát práva na ochranu jejich soukromého a osobního života. Toto oprávnění mj. vyplývá i z vymezení účelu policie ve státě. V právním státě musí být navíc shromažďované údaje chráněny před zneužitím. Předmětný informační systém slouží výhradně pro vnitřní práci policie (pro koordinaci práce a její efektivní řízení a také jako orientační rejstřík stíhaných, podezřelých a prověřovaných osob, zejména pro poskytování údajů o kriminální minulosti osob podle trestně právní kvalifikace a k zajištění konání společného řízení podle zvláštního předpisu) a je nepřípustné tyto informace z těchto systémů využívat jinak než pro služební účely. Právě toto podstatné omezení zdůvodňuje možnost uchovávání osobních údajů, aniž by se to mohlo nějak dotknout oprávněných zájmů stěžovatele. I přes pochybnost soudu o preciznosti formulace § 42g odst. 1 zákona o policii zastává žalovaný názor, že policie je oprávněna zpracovávat osobní údaje i tehdy, když tato její činnost neskončí trestním řízením proti konkrétní osobě. Žalovaný se ztotožňuje se závěrem, že skutečnost, zda určitá informace má pro policii smysl i pro případy nezahájeného trestního stíhání, je pouze teoretická. Zákon o policii toto oprávnění policii svěřuje a je na její úvaze a odpovědnosti, jak bude s informacemi pracovat. Závěrem poukázal na odůvodnění rozsudku, v němž městský soud konstatoval, že zákonné důvody pro nevyhovění žádosti podle § 42j odst. 4 zákona o policii byly ve správním rozhodnutí uvedeny a pouze to, že v odůvodnění není zmíněno, zda policie splnila svou povinnost prověřovat zpracovávané údaje, nezakládá nepřezkoumatelnost. Z těchto důvodů navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

V kasační stížnosti vznesl stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti; ta ovšem míří jak vůči odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak vůči rozsudku městského soudu. Námitka nepřezkoumatelnosti tedy částečně směřuje do stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (tj. do nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, kterou také stěžovatel v souvislosti s jinou právní argumentací explicitně namítá), a částečně do stížního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu je přitom třeba vypořádat na prvním místě, neboť teprve poté, dospěje-li zdejší soud k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, může se zpravidla zabývat dalšími stížními námitkami (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Konstantní judikatura pojmá za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka žalobního řízení a proč má žalobní námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby; dále za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považuje judikatura takové rozhodnutí, z něhož zejména jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Veden výše nastíněným pojetím nepřezkoumatelnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že z rozsudku lze jednoznačně zjistit, jaké skutečnosti a podklady byly městským soudem vzaty v úvahu a proč; zejména je z odůvodnění zřejmé, že městský soud považoval napadené rozhodnutí za přezkoumatelné (byť spíše stručně odůvodněné) a taktéž že neshledal na straně žalovaného žádnou zákonnou či jinou překážku dalšího uchovávání (zpracovávání) informace o tom, že stěžovatel byl v minulosti prověřován v souvislosti se spáchaným trestným činem. Nesouhlas stěžovatele s hodnocením věci soudem přitom nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, a to ani za situace, kdy odůvodnění rozsudku *de facto* verifikuje závěry žalovaného. Navíc stěžovatel se závěry městského soudu v kasační stížnosti sám polemizuje, tudíž mu musí být zřejmé. Z těchto důvodů tedy námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] nemohla uspět.

Poté, co rozsudek městského soudu obstál v testu přezkoumatelnosti, může Nejvyšší správní soud přejít k druhé stížní námitce, a to k namítanému nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], konkrétně nejprve k tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. O této námitce městský soud uvažil tak, že rozhodnutí žalovaného, resp. odůvodnění tohoto rozhodnutí, „je sice poměrně velice stručné, je zde však konkrétně uvedeno, z jakého důvodu je žalobce v tomto informačním systému uveden, přičemž je uveden i účel tohoto informačního systému.“. Městský soud dále naznal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí mohlo být zmíněno, zda policie splnila svou povinnost prověřovat zpracovávané osobní údaje (§ 42i odst. 1 zákona o policii), nicméně že neuvedení této skutečnosti nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako takového, neboť zákonné důvody nevyhovění žádosti uvedeny byly. Zdejší soud proto musí posoudit, zda námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného byla městským soudem posouzena správně nebo zda mělo být napadené rozhodnutí zrušeno ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů.

K otázce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí lze v nejobecnější rovině odkázat na předchozí část tohoto rozsudku s tím, že výše citovaná judikatura představuje výkladové vodítko nejen pro úvahu o tom, zda lze za přezkoumatelné považovat závěry rozsudku, ale i pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu.

V projednávané věci bylo žalovaným rozhodováno o žádosti stěžovatele o likvidaci nepravdivých osobních údajů v informačním systému policie. Podle § 42j odst. 4 zákona o

policii nevyhoví policie žádostem o sdělení osobních údajů vztahujících se k žadateli (§ 42j odst. 1) a žádostem o likvidaci nebo opravu nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů (§ 42j odst. 2), pokud by tím došlo k ohrožení *plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením* [§ 42j odst. 4 písm. a)] nebo k *ohrožení oprávněných zájmů třetí osoby* [§ 42j odst. 4 písm. b)]; nevyhovuje-li se však žadateli, musí být rozhodnutí o žádosti písemně odůvodněno.

Lze především souhlasit s názorem stěžovatele i městského soudu, že legislativní zkratka *plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením* obsahově překračuje meze trestního řízení tak, jak jsou věcně a časově ohraničeny v trestním řádu, a je použitelná pouze pro účely zákona o policii. Jak vyplývá z § 42g odst. 1 zákona o policii, tento pojem v sobě zahrnuje nejenom konání vyšetřování o trestných činech a zjišťování pachatelů trestných činů, ale i *předcházení a odhalování trestné činnosti* (tedy úkoly preventčního a přezvědného rázu). Taktéž použitím sousloví *v souvislosti* zákonodárce naznačil, že zpracovávání osobních údajů může souviset jak s činností policie před zahájením trestního řízení, tak dokonce i po jeho pravomocném skončení. Není tedy důvod uvedenou definici porovnávat s definicí trestního řízení tak, jak je podána v trestním řádu, neboť zákon o policii si v části, která se týká zpracování osobních údajů, klade za cíl definovat úkoly policie, v souvislosti s nimiž ke zpracování údajů dochází, nikoli trestní řízení jako takové. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že § 42g odst. 1 zákona o policii skutečně dává policii oprávnění zpracovávat osobní údaje i nad rámec trestního řízení, jak je definováno trestním řádem. Vzhledem k tomu, že se jedná nejen o zcela srozumitelné, ale především na sobě nezávislé definice přijaté pro účely různých zákonů, není třeba je jakkoli vzájemně porovnávat či uměle stavět do kolize a případné vnímané rozdíly překlénovat výkladem. V návaznosti na výše uvedené lze tedy dát za pravdu městskému soudu v tom směru, že platná právní úprava shromažďování osobních údajů v souvislosti s prověřováním spáchaných trestných činů v principu umožňuje, a to i tehdy, pokud shromažďované údaje nikdy nenaleznou odraz v zahájeném trestním řízení.

Tím však není nijak dotčeno ustanovení § 42j odst. 4 *in fine* zákona o policii, tj. povinnost žalovaného písemně odůvodnit rozhodnutí o nevyhovění žádosti o likvidaci nebo opravu nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů. Přestože totiž zákonodárce zpracování osobních údajů v souvislosti s plněním úkolů souvisejících s trestním řízením umožnil, byl si vědom citlivosti této problematiky, a to zejména v tom směru, že i přes nepopíratelný zájem na zachování veřejného pořádku a bezpečnosti dochází již samotným shromažďováním informací k zásahu (byť legitimnímu) do ústavně zaručených práv jednotlivce (ať již se jedná o právo na ochranu soukromí či presumpci neviny). K tomuto zásahu dochází i tehdy, pokud shromažďované osobní údaje nejsou zamýšleny ke zveřejnění a jsou náležitě zabezpečeny před zneužitím či únikem. Tomu ostatně odpovídá i obsah dokumentů, na jejichž základě byla uvedena právní úprava do zákona o policii přijata [např. čl. 2.2. a 8 doporučení Výboru ministrů Rady Evropy R (87) 15 ze dne 17. 9. 1987]. Z tohoto důvodu byla také do zákona o policii zavedena řada vyvažujících institutů, mezi něž patří právě žádost o sdělení, jaké osobní údaje vztahující se k osobě žadatele policie zpracovává, žádost o likvidaci či opravu nepřesných či nepravdivých údajů a periodické prověřování potřeby dalšího zpracování údajů (§ 42i odst. 1 zákona o policii). Vzhledem k tomu, že zákonodárcem byl zvolen zvláštní procesní režim, vylučující dopad správního řádu (včetně opravných prostředků či zmiňovaného práva nahlížet

do spisu ve smyslu § 38 tohoto zákona; nahlížení do spisu podle trestního řádu je taktéž s ohledem na § 65 trestního řádu vyloučeno pro jiné osoby než obviněného, poškozeného a zúčastněnou osobu), nelze tím spíše rezignovat na požadavek odůvodnění tak, aby i přes specifický účel shromažďování osobních údajů (předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů a zajištění veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti) byla v nejvyšší možné míře garantována ústavní práva žadatele.

Pro účely řádného odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti tudíž nepostačuje, aby žalovaný jen stroze odkázal na text zákona o policii, který mu umožňuje žádosti nevyhovět [zde na § 42j odst. 4 písm. a) - *obrožení plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením*]. Bez ohledu na to, zda by aplikace tohoto ustanovení připadala vůbec v potaz (viz dále), nelze přehlédnout, že takové odůvodnění vůbec nereflexuje individuální aspekty případu a pro žadatele postrádá jakoukoli vypovídací hodnotu. Není přitom třeba, aby žalovaný v nadměrných podrobnostech žadateli vysvětloval fungování informačního systému nad rámec těch skutečností, které mají přímou spojitost s jeho konkrétní žádostí. V zájmu srozumitelnosti a přezkoumatelnosti je nutno v odůvodnění rozhodnutí především rozvést skutečnosti, které odmítnutí žádosti odůvodňují (zde tvrzené ohrožení plnění úkolů policie), a to v takovém rozsahu, aby bylo zřejmé, jak k tomuto závěru žalovaný dospěl a o jaké okolnosti se v této úvaze opíral. V případech, kdy by naplnění tohoto požadavku vedlo k popsanému ohrožení, je ostatně možné volit specifický postup uvedený v § 42j odst. 5 zákona o policii (z povahy věci je však nutno přistupovat k těmto případům maximálně restriktivně). Stejně tak by se odůvodnění rozhodnutí mělo zaměřit na případné objasnění důvodů, proč nelze uchovávané osobní údaje považovat za nepřesné nebo nepravdivé a proč (tento požadavek rozhodnutí žalovaného splňuje). V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné a soud je povinen je podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za potřebné blíže rozvést důvody, které ho vedly ke shora vyslovenému závěru o nutnosti přezkoumatelným způsobem odůvodnit potřebu dalšího zpracovávání informací v rozhodnutí vydaném v režimu § 42j odst. 4 písm. a) zákona o policii. Hlava pátá a šestá zákona o policii totiž stanoví pro zpracovávání informací včetně osobních údajů základní pravidlo, a sice, že k tomuto zpracovávání může docházet pouze v rozsahu nezbytně nutném pro plnění úkolů policie (§ 42d); osobní údaje pak navíc mohou být zpracovávány jen po dobu nezbytnou k účelu jejich zpracování (§ 42g odst. 1 písm. c)). Tato omezení se vztahují na všechny druhy osobních údajů (lhostejno zda pravdivé, dubiosní apod.) bez rozlišení; zákon současně policii ukládá povinnost periodicky provádět kontrolu zpracovávaných osobních údajů z hlediska oprávněnosti jejich dalšího zpracovávání (§ 42j odst. 1 zákona o policii). Ochranu před neoprávněným zpracováváním osobních údajů (tedy činností překračující popsaná omezení) ve smyslu vyvolání „kontrolního“ řízení zákon dotčeným osobám poskytuje pouze pokud jde o osobní údaje nepravdivé nebo nepřesné (§ 42j odst. 2 zákona o policii); zakotvuje též právo domáhat se sdělení, jaké osobní údaje jsou k osobě žadatele zpracovávány (§ 42i odst. 1 zákona). Z těchto oprávnění zákon o policii stanoví v § 42j odst. 4 a 5 omezení; z důvodů, které nelze z textu zákona ani z důvodové zprávy seznat, však vůbec nepočítá s možností dožadovat se likvidace osobních údajů, které již nejsou pro plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením potřebné.

V daném případě se nicméně jednalo o žádost o likvidaci nepravdivých osobních údajů. Odhlédne-li soud od dalších myslitelných modalit předvídaných v § 42j zákona o policii, je zřejmé, že za situace, kdy správní orgán žádosti podané dle § 42j odst. 2 citovaného zákona nevyhoví, může tak učinit pouze cestou odůvodněného rozhodnutí (§ 42j odst. 4 *in fine* zákona), a to pouze ze dvou důvodů. Prvním bude existence zpracovávaných nepravdivých či nepřesných osobních údajů, jejichž likvidace však nemusí být provedena z důvodů uvedených v § 42j odst. 4 zákona o policii; druhým (zákonem sice nepředpokládaným, nicméně logicky se nabízejícím) důvodem může být zjištění, že policie sice osobní údaje týkající se žadatele zpracovává, nejde nicméně o údaje nepravdivé či nepřesné. Právě o posledně zmiňovaný případ se jednalo i v nyní posuzované věci. Správní orgán zde dostal své povinnosti odůvodnit své negativní rozhodnutí některým z výše popsanych důvodů, neboť uvedl, že zpracováváné osobní údaje týkající se osoby stěžovatele byly uvedeny do souladu se skutečným stavem věci a nelze je proto považovat za údaje nepravdivé či nepřesné. Jeho povinností však bylo vypořádat se přezkoumatelným způsobem (jak uvedeno výše) i s existencí druhé, obecně platné podmínky pro zpracovávání jakýchkoli osobních údajů policií, tedy s podmínkou další potřeby zpracovávání osobních údajů pro potřeby plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením (§ 42i odst. 1 zákona o policii) se vztahuje na veškeré osobní údaje a její případné nesplnění musí vést nutně i v řízení vedeném dle § 42j odst. 2 až 6 zákona o policii k rozhodnutí o likvidaci příslušných údajů. Této své povinnosti žalovaný nedostal a omezil se pouze na (jak již bylo konstatováno) zcela bezobsažné konstatování o *obrožení plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením*. Pokud by tento jeho dílčí závěr byl odůvodněn přezkoumatelným způsobem, bylo by možné obligatorní podmínku *potřeby dalšího zpracovávání údajů pro plnění úkolů policie* považovat fakticky za zdůvodněnou (ve smyslu přezkoumatelnosti), neboť je logické, že bylo-li by sdělením důvodů odepření vyhovění žádosti *obroženo plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením*, nepochybně by muselo jít o *informace, které policie pro plnění svých úkolů potřebuje*. To se nejen nestalo, ale není ani zřejmé, proč žalovaný jako na důvod nutnosti dalšího zpracovávání předmětných údajů odkazoval právě na specifický důvod uvedený v § 42j odst. 4 písm. a) zákona o policii (namísto na důvod obecný, uvedený v § 42i odst. 1 zákona), nebyla-li vůbec splněna podmínka pro aplikaci prvně zmiňovaného ustanovení uvedená v § 42j odst. 2 zákona, tedy existence nepravdivých nebo nepřesných údajů. I z tohoto důvodu lze tedy v odůvodnění rozhodnutí žalovaného spatřovat vnitřní rozpor či alespoň výrazný argumentační deficit.

Shledal-li tedy městský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se omezuje na popis zpracovávaných osobních údajů stěžovatele a na účel informačního systému, v němž jsou uchovávány, aniž by však bylo rozvedeno, *proč jsou tyto informace potřebné pro plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením* (za specifický případ splnění této podmínky by mohlo být považováno i žalovaným tvrzené *obrožení plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením*), za dostačující, neuvážil o této otázce správně, neboť takto koncipované odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje atributy přezkoumatelnosti v tom smyslu, jak jsou vymezeny v předchozích částech odůvodnění tohoto rozsudku. Městský soud tudíž pochybil, pokud napadené rozhodnutí nezrušil a nevrátil je žalovanému pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a je proto naplněn kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud jen pro úplnost dodává, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení

nemůže být dodatečně zhojen ani případným podrobnějším rozbořem právní problematiky, učiněným ale až ve vyjádření k podané žalobě (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, dostupný z: <http://www.nssoud.cz>).

Za situace, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval existenci důvodů pro zrušení rozhodnutí žalovaného již v řízení před městským soudem postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., se z povahy věci k dalším sporným otázkám (až na výjimky) meritorně vyjádřit nemůže. Pokud totiž soud dospěje k závěru o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje a další žalobní námitky již nepřezkoumává (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Za situace, kdy měla být nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného konstatována již v řízení před krajským soudem, musí se uvedený postulát logicky uplatnit i v řízení o kasační stížnosti.

Pokud jde konečně o kasační námitku reagující na tvrzené ústní odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, touto stížní argumentací se zdejší soud nezabýval, neboť může reagovat pouze na závěry vtělené do odůvodnění písemného vyhotovení napadeného rozsudku.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty první s. ř. s., rozsudek Městského soudu v Praze rozsudkem zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu